

Det er ogsaa sagt meget ofte — vist dog ikke for ofte, for det er en Sandhed —, at det er bagvendt, naar der raader saa megen Arbejdsløshed i vort lille Land, at danske Landmænd dog maa importere fremmed Arbejdskraft for at faa deres Arbejde udført. Og det er jo ikke alene i Landbrugserhvervet, det finder Sted. Jeg læste forleden Dag i et Blad, at Entreprenøren, som bygger Saltholmsfortet herude i Øresund, har afskediget sine danske Arbejdere og antaget hollandske i Stedet. Det er altsaa en Gentagelse af den samme Historie, som finder Sted med Landmændene og de importerede Polakarbejdere. Om dette er Arbejdernes Skyld eller Arbejdsgivernes, skal jeg lade staa hen, og derom ere Meningerne jo ogsaa meget delte. Men eet er sikkert, at er der mange om Skylden, er der endnu langt flere om Skaden. Det er gennem en Statistik, fremskaffet af Fagforbundene, oplyst, at det er i Byerne, og da fortrinsvis i de store Byer, der er Arbejdsløshed. Paa Landet er der ikke nogen nævneværdig eller bemærkelsesværdig Arbejdsløshed, og sker det endelig derude, at en Arbejder bliver midlertidig arbejdsløs, saa har det hidtil været god gammel Sædvane, at lidt Spareskillinger, lagte til Side fra den gode Tid, i Forbindelse med privat Godgørenhed eller i sin Tid de fattiges Kasser, nu Hjelpekasserne, i det allervæsentligste, vover jeg at paastaa, har kunnet holde Nøden fra Fattigmænds Dør. Ude paa Landet har man nemlig den priselige Leveregel, at man tænker ikke blot paa den Dag, man lever i, men ogsaa paa den Dag i Morgen, og jeg er lidt tilbøjelig til at tro, at denne Bevidsthed, denne Følelse neppe er helt saa stærkt trængt igennem i Byerne, som den er paa Landet. Hvis det var Tilfældet, tror jeg, Forholdet kunde være lidt anderledes. Det er jo som sagt i Byerne, at Arbejdsløsheden fortrinsvis er til Stede, og det maa derfor ogsaa fortrinsvis være disse respektive Byers Sag at afhjælpe Skaden, naar de ikke kunne ved at anvise Arbejde, da med Pengehjælp.

Maa jeg endvidere som en Røst ude fra Landet anføre, at man der undrer sig over, at fra de samme Byer, hvor man hører om den store Nød og Elendighed foraarsaget ved Arbejdsløshed, fra de samme Byer hører man atter og atter om, hvorledes saa denne og saa hin Strejke forløber, om, hvorledes denne eller hin Strejke forberedes, og de naive Landboere, som maaske ikke have nemmet disse Forhold inde i Byerne til Fuldkom-

menhed, ræsonnere som saa: Ja, men er det saa ikke rimeligt at antage, at Arbejdsløsheden ikke altid er saa ufor-skyldt? Et er jo sikkert, det kunne Landboerne da godt forstaa, at jo flere Strejker, jo større Nationaltab og jo større Nød kommer der til Stede, thi Penge skal der jo til for at opretholde Livet ogsaa for dem, der strejke.

Ved inde i Byerne at yde Hjælp uden at kræve Selvhjælp løber man den Fare, at Arbejdere, som maaske ellers kunne have Tendens til at drage ud paa Landet igen, hvorfra mange Procent ere komne, opretholdte af denne Hjælp uden Selvhjælp faa nogen Tilbøjelighed til at blive paa Stedet, naar det overhovedet er muligt at friste Livet under disse Vilkaar. Vel er det slemt, at der Aar efter Aar skal betales saa mange Penge til disse arbejdsløse Mennesker, men en langt større Ulykke ligger sikkert deri, at ved, at de gaa ledige forbitres maaske Sindet efterhaanden, de komme ind under den Lov, der udtrykkes i det gamle Ord, at Lediggang er en Hovedpude for noget slemt. Naar Arbejdere komme til at gaa Dag efter Dag, Uge efter Uge, uden at have Beskæftigelse, og det Hjem, som de have der paa Pladsen, ikke er tiltalende, fordi Fattigdommen maaske titter frem alle Vegne, løbe disse Mennesker, der maaske havde Betingelse for noget bedre, aabenbart en Fare for at tilbringe deres Liv, Dele af deres Dage eller Aftenerne paa Steder, hvor de ellers neppe vilde være komne, og at det medfører, at de blive mindre værd som Forsørgere og ogsaa efterhaanden som Arbejdere, turde være sikkert nok.

Med disse almindelige Bemærkninger skal jeg slutte og udtale paa mit Partis Vegne, at vi agte at stemme for Lovene. Vi vilde finde det uforsvarligt at undlade det.

Rottbøll: Naar man sammenligner den Sum, som Staten ifølge Arbejdsløshedskasseloven skal tilskyde til Arbejdsløhedskasserne, 250,000 Kr., med den Sum, som i Aar staar opført paa Finansloven til Arbejdsløhedskasserne, nemlig 700,000 Kr., undrer det maaske en noget, at man i en Lov som den om Arbejdsløhedskasser fastsætter Statens Tilskud til 250,000 Kr. og saa lidt efter lidt paa Finansloven kommer op paa 700,000 Kr. Jeg finder det i og for sig rimeligt, at man er kommen derop til, fordi man der stærkt har hævdet Princippet Hjælp til Selvhjælp, og